

Szerkesztőség:

11-ik kerület 460. házszám
hová a ap szellemi részét
illető közlemények kü-
lendők.

Kéziratok vissza nem
adatnak.

ABONY

Kiadóhivatal

SZERDAHELYI JÁNOS
könyvnyomdája, hová az
előfizetési pénzek, a hirde-
tések és ezeknek díjai, va-
amint a felszólamások kü-
lendők

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI LAP. — MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:

Helyben házhoz hordva és vidékre küldve egész
évre 8 korona, fél évre 4 korona, negyed évre
2 korona. Egyes szám ára 16 fillér

Felelős szerkesztő:
TEMESKÖZY GERZSON.

Főmunkatársak:
VEVERÁN ISTVÁN. VÉLI MIKSA.
Kiadótulajdonos: SZERDAHELYI JÁNOS.

Hirdetmények,

nyiltterek, valamint hirdetési díjak, közvetlen a kiadó-
hivatalhoz küldendők. Nyilttér scra 1 korona.

Gazdasági kérdés, -- nem po- litika!

Irta: Dr. Bródy Ernő orsz. képviselő.

Abban a mozgalomban, mely az or-
szágban megindult, a magyar ipar felvirá-
goztatására, a magyar társadalomra és a
magyar ipar s kereskedelemre nagy jelen-
tőségű szerep vár.

Évtizedek óta bekelett törödni abba a
ténybe, hogy a magyar állam politizál ak-
kor, mikor a magyar ipar és kereskedelem
érdekeiről van szó.

A közjogi kapcsolat, mely Magyaror-
szág és Ausztria között fenn áll, a gazda-
sági kérdést politikai kérdéssé játszotta át
és fejlődött az a természetellenes helyzet,
hogy a magyar állam nem azt nézte, mit
kell tennie a magyar ipar megerősítése ér-
dekében, hanem azt kérdezte: mit szól
ehhez Ausztria? A vámterület közösségének
fentartása lett az a bálvány, a melyet a
magyar állam életének intézői körül imád-
tak. Mondhatnám azt is, hogy mestersége-
sen elnyomtak minden törekvést, mely a
magyar ipar felvirágoztatását czélozta, de

ha ezt nem is mondom, annyi bizonyos,
hogy megátalkodott merev passiv reriszten-
cziával nézték az „Osztrák“ iparelbizakodott
gögös térfoglalását, a hazai kézmű — és
házi iparnak végelgyengülésben való hal-
doklását, az iparosok és kereskedők tönkre
lételét, elszegényesedését, bukását.

Miért politikai kérdés az, hogy Magyar-
országon czerezzen a tímár, gyaluljon az
asztalos, fonjanak szövöszékeken?

Miért politikai kérdés az, hogy füstöl-
ögjenek a gyár — kémények? Mi köze a
politikának ahhoz, hogy a magyar iparos
milyen anyaggal, szerszámmal dolgozik és
milyen portékát ad a fogyasztó kezébe a
kereskedő.

Viszont miért dolgozzék a szürszabó,
a takács, a csizmadija, mikor vevőjéhez be-
toppan a mézesszáju osztrák vigéc, s az
idegen czafatot olcsóbban kínálja.

A gazdasági önnállóság természetszerű
feltétele az állami létnek, Tizedrangu ope-
rette-államok is önállóan rendeznek be és
maguk alkotják meg vámtarifájukat. Még
Szerbia is önálló, Magyarország pedig az
osztrákok rabszolgája.

A törvényhozási szervezetnek kellett
összeroppania és az alkotmánynak kellett
rombadölnie, hogy felismerhetővé legyen az
örök igazság: Állítsuk fel a vámsorompókat
a magyar iparért!

Ámde a magyar államtól nincs remél-
ni valónk, jöjjön helyere a társadalom, al-
kossa meg az önálló vámterületet. Törvény
nélkül a lelkekben állítsuk fel a vámsoróm-
pókat. Ennek a tarifáknak csak egy tétele
van: magyar iparcikket adunk el és ma-
gyar árut vásárolunk. A forgalomba csak
honi gyártmány kerüljön, a kereskedő ne
tartson külföldi portékát, a fogyasztó ne ve-
gyen idegen ringyongyot s az iparos ne
dolgozzék külföldi nyers anyaggal.

A magyar társadalom most kimondta:
idáig nem törödtünk azzal, hogy magyar
árut veszünk-e, de ezen túl csak honi ter-
mékeket vásárlunk. A lenézett magyar árut
fogják ezentúl keresni, — a kereskedők és
iparosokon mulik, hogy megis találják. Ha a
kereskedők és iparosok rétegének minden
egy tagja tudatára jö annak, hogy bol-
dogulásának kulcsát önmaga tartja a kezé-
ben, ha az egyéni sérelmeket alárendeli az

TÁRCZA.

Bocskay.

— 1906. július 23. —

Dobogj fel szív, dobogj te magyar szív!
Zengj éneket ajkunk az Istennek!
E mai nap szép emléke úgy hív:
Áldozzunk hát szabadságnak, hitnek!

Kemény átok szállott a magyarra:
Mohács síkján gyászba borult honunk.
Úgy jött, mint a fergeg vihára,
Sötétte lett éjjünk és nappalunk.

S kibe népünk bizva folyamodott,
Kiben hittél oltalmat kerestél:
Tön nyakunkra az is sulyos jármot
S teljessé tette az ítéletet.

De Isten ha sujt egyik kezével,
Felemel a másikkal legottan;
Kárpótolja gazdag kegyelmével,
Mit vesztettünk földi otthonunkban.

Amit török s német el nem vehet:
Tiszta hit szállt sziveinkbe mennyből,
Szabadda mi egy nemzetet tehet:
Lőn égi vigasz Isten kezéből.

Megmozdult az istenadta lélek,
Szabadságát követelte a hit,
Zendült itt is, ott is magyar ének,
Lerázta a vallás bilincseit.

S mint a pünkösdi kettős tüzes nyelve
Hősökké tette a félénkeket:

Úgy járta a tiszta hitnek fénye
Jobban-jobban által a sziveket.

De a zsarnok nem tűr szabadságot,
— Hogy tűrne hát ép' a lelkekben?! —
Sötétséggel köt czimboraságot,
Igazságot, jogot, hogy leverjen.

És indul a sötétség tábora,
Nyomában gyilkos, öldöklő fegyver.
S kinek drága hite és hazája:
Bakó sujtja le, börtön nyeli el.

De Isten hatalmas, szabadító,
Mégvédi a hitet s szabadságot...
Hull a rabláncz, nyíl a börtönajtó,
S a nép Istennek „alleluját“ mond.

„Alleluja!“ mi is ezt kiáltjuk,
Dicsőség neked menny s föld Istene!
Jóságodat áldjuk, magasztaljuk
Te éretted magyarok Mózese.

Nagy Bocskaynk, drága fejedelmünk!
Hitünk, szabadságunk hős mentora!
Isten küldött tégedet minékünk,
S a gonosznak el kellett buknia.

Megtért odujába a sötétség,
Kitisztult a hit látóhatára:
Testet ölni lehet, semmi kétség,
De a lélek nincs a porba zárva:

Óh légy áldva tőlünk mindörökre
Szabadsághős, hitnek vértanúja!
Emléked köztünk nem lesz feledve,
Mig e hazának lesz egy hű fia.

Mig lesz egy szív, egyetlen magyar szív,
Amely hitért s szabadságért dobog:

Megérti szód, ha majd csatára hív,
Szabadság, hit ha veszélyben forog.

Kiss Zsigmond.

—*—

FALUN.

— Az „Abony“ eredeti tárczája. —

Irta: Erdélyi Lajos.

I.

A nehéz munka.

A kanászi hivatal nem nagy körülményesség-
gel jár. Ha a dísznóknak van egy kis eszük, a
többit aztán a kanász is elvégzi.

Tulajdonképen csak a túlórfuvas nagy dolog,
mert annál tudó is munkálkodik, de viszont kedves
vigasztalás a kezelőjének az a tudat, hogy a haj-
nali órákban minden alvókedvű embert fölriaszt
édesded álmából.

Szóval a jószág egybekerül és nagy rőfögés-
sel, marakodással törtet ki a legelőre.

Itt aztán a kanász tökéletesen a maga gaz-
dája lesz. Tehet azt, amit akar. Mehet jobbra,
mehet balra, furhat-faraghat; beletülkölhet a vég-
telen mezőségbe, senki fia sem törődik vele.

Azonban a nyalka kanász rendszerint le-
heveredik a földre terített szűrere és belebámész-
kodik a pirkadó levegő égbe. Annyit még megtesz,
hogy a nap tüze ellen szemére huzza a kalapját,
de ezzel aztán minden ténykedése úgy kimerül,
mint a szárazság idején a kutak...

A kanásznak ez a semmivetés — munka,
mely az agyát tökéletes mértékig foglalkoztatja.
Fütyölhet tőle a rigó, illatozhat a mező rikító
szinü virággal, — oda se neki... A mi a kaputos
embernek pompás látvány, gyönyörködtető érzés,
azt a szabadban élő ember semmibe se veszi.

Viszont bizonyos vagyok abban, hogy akár-

egyetemes köz érdekének és egy nagy, impozáns munka-képes testület vizsgálja a társadalom szózatát; a földből fognak kinőni a vámsorompók és az égből lesujtani a villámok, a melyek agyoncsapják a közös vámterületet és talpra állítják a magyar ipart.

Gazdasági feladataink.

Itt az ideje, hogy a kereskedelmi tisztesség és megbízhatóság érdekében törvényhozási intézkedéseket köveleljünk a takarékbetétek elfogadásával foglalkozó számtalan intézetekről, amelyek közül sokan ma még minden hozzászólhatás híján kezelik a takarékoság útján összegyűjtött milliókat.

Nemkülömben gondoskodni kellene valahára az összes pénzintézetek felügyeletéről és ellenőrzéséről, hogy a sikkasztás és hüllen kezelés esetei, valamint egyéb visszaélések mennél ritkábbak és nehezebbek legyenek. Hangsúlyozzuk, hogy nem gondolunk itt holmi nehézkes bürokratikus, hanem csupán a gyakorlati kereskedelmi szempontokkal mindenben összeegyeztethető rendszabályokra. Meg vagyunk ugyanis győződve, hogy a lelkiismeretesen sáfárkodó intézeteknek semmi kifogásuk sem volna oly intézkedések ellen, amelyek az akadálytalan üzletkezelésnek és vezetésnek sértetlen megővése mellett, őket a közönség érdekében az érintett irányban ellenőriznék.

Igen nagy érdekek károsodásával jár törvénykezésünknek még mindig nem kielégítő gyorsasága. A kereskedőre nézve a külömbiségek gyors behajtása, a vitás kérdések gyors elintézése életkérdés lévén, nem lehet eléggé gyakran foglalkozni azzal, hogy miként lehetne ezt az érdeket legjobban kielégíteni. Nem bíróságainkban van itt a baj, mert ezek valóban igen nagy és igen lelkiismeretes kiváló tevékenységet fejtenek ki, hanem törvénykezésünk egész rendszerében, melyre azonban most nem akarnak kiterjedni.

Nézetünk szerint a választott bíróságok menél gyakoribb alkotása és igénybevétele volna a

melyik külvárosi bérkaszárnnyát úgy megbámulná, hogy a szeme szinte kikivánczolna a helyéből.

De néha még a kanásznak is akad élénkebb szórakozásra való dolga.

Teszem azt, Szórádi Ferkó, a mi falunk érdemes kanásza, a hogy kihajtja a kondát a helyére, szépen elrendezkedik.

Először is egyet füttyent a Pulinak. A kis lompos kutya erre körbe futja a disznó-seroget és aztán, mintha jelenteni akarná alázatosan, hogy a csapat rendben van, odasomfordál a gazdájához, Ferkó pedig meglegedetten simogatja végig Puli fejét, aztán nekifog a reggelire szánt elemózsia elfogyasztásához. Ennek végeztével elkezd szórakozni. Föllép egy dombra. Ennek aljában terül el a „Gödörök“ névvel tisztelt tavacska, amely azonban szárazság idején nem egyéb, mint egy mélyebbszerű gödörösopot.

Valaki valamikor odaszerezett egy rozszant ladikot és ez már emberemlékezet óta szülőfalum egyetlen vizijárműve.

Ebbe a ladikba ül bele Szórádi Ferkó és nagy gyönyörűséggel fűrésztli lábait a napsütötte vízben.

Ennél több munkát ő se végez.

Multkorában éppen mellette lovagolt el az öreg gróf. Ismerte a legénynek apját-anyját . . . Ferkó illendőképén megemelte a kalapját. A gróf odaszólt:

— No, mit csinálsz gyerek?

A kanász őszinte meggyőződés hangján felelt:

— Csak dolgozgatok.

Az öreg ur elnevette magát.

— Ezt a dolgot a Puli is elvégzi!

Ferkó hálisan nézett a kutyára.

— Elvégzi, méltóságos uram, mer'hát nem az utolsó kutya az én kutyám . . . Az én nevelésöm.

célhoz legjobban vezető ut, mert szakértelem, megbízhatóság, de egyúttal gyorsaság egyaránt szól mellettünk. Az egyes szakmák a maguk körében minél több választott bíróságot szerveznek és már ezzel igen sok pernek lehetne elejét venni.

Azonfelül igen kívánatos lenne külön kereskedelmi és iparbiróságoknak szervezése a laikus elem bevonásával. Ausztria és Németország tapasztalatai e tekintetben igen kedvezők és ezeket a mi javunkra is értékesíteni kellene. Különösen kívánatos volna a főnök és segéd közt felmerülő vitás kérdéseknek a mai iparhatóságok köréből való elvonása. Nemcsak ezért, mert határozatába a felek igen ritkán nyugszanak bele, hanem azért is, mert sérti azt az alaptörvényt, amely a közigazgatást az igazságszolgáltatástól elválasztotta, a mi a modern állam egyik alapvető elve.

És itt kell érintenünk a magántisztviselők nyugdíjának kérdését is, bár érezzük e kérdés nehézségeit és a megoldásával az épséggel nem vagyunk magyar kereskedőre háramló nagy terheket. Itt is Ausztria példájára kell utalnunk, amely anynyi politikai baja közepette sem feledkezik meg sohasem a gazdasági érdekeknek legelső sorban való megoltalmazásáról és a melynek parlamentje a magántisztviselők nyugdíjkérdését is csak az imént vitte dűlőre.

Az alkalmazottak érdekével összefügg a vásárnapi munkaszünet kérdése is. Ohajtjuk a vásárnapi munkaszünetről szóló törvény következetes, becsületes végrehajtását és minden kijátszás szigorú megfenyítését.

A fentiekben vázolt reformok megvalósítását biztos reménnyel várjuk új kormányunktól, a mely a nemzetnek osztatlan bizalmával dicsekedhetik és a mely a fenn felsorolt javaslatok megvalósítása körül semmiesetre sem fog ellenzékkel találkozni.

Király János.

Városunk földmives osztályának kiváló tagját kísérte ki örök nyugvó helyére a közzrészvét f. hó 16 án.

A grófnak tetszett a szép szál legény, módba akarta vinni.

— Hallod-e, Ferkó? Mondok én neked valamit! Gyere el hozzám inasi szolgálatra.

A fiúnak egy pillanatra tüzet fogott a szeme, de hirtelen nagy komolyság lepte meg, úgy mondotta:

— Nem jöhetek, méltóságos uram!

— Nem-e? Aztán mért nem? Jó dolgod lesz nálam!

Ferkó egyet bólintott:

— Éppen azért nem möhetők.

— Bolond vagy te, gyerek! Az ördög ért téged. Más örül a jó életnek, te meg azt mondod, hogy éppen azért nem jöhetsz hozzám.

Szórádi Ferkó végignézett a messze rónaságon, szemében felragyogott a szabad élet után való rajongás, aztán megsimogatta a bámésködő Pulija bozontos hátát és alázattal, de szilárdan válaszolt.

— Megkövetöm, méltóságos uram, nem möhetők más szolgálatra, mer' igön rászoktam már a n e h é z m u n k á r a.

II.

A fajmagyar.

Dolgom akadt a vidéken.

Éjszaka idején érkeztem meg a falu vasuti állomására. A ködös sötétségen küzködve pislogott át a lámpa gyér világa.

A vonat prüszkölve, zugva rohant tova a vak éjszakába. Az állomási tiszt pedig sietve vult vissza meleg szobájába és én egyedül, gyámlotalanul állottam az ismeretlen helyen. Nem volt senki, a kitől kérdezősködtem volna, de meg tulajdonképen nem is volt kérdezni valóm.

Egyszer csak mellém állított egy szép szál, jóképű subás legény.

— Tisztos jó estét kívánok. Az urasághoz

Közéletünkön évtizedekre vissza tekintve, szemlélődésünknek meg-meg kell állania Király János nevével és személyével itt is ott is, ahol azokat a dolgokat intézik, melyek kihatással voltak e város fejlődési viszonyaira.

Egyszerű, földmives ember volt, de ebben a minőségében kimagasló tehetséggel, kiváló természetes ésszel, oly temperamentummal bíró férfi, aki sokoldalúságával közéletünk minden terén, a társadalmi mozgalmak minden fázisában feltudta magát találni és érvényesülni tudott.

Ez az Istentől adott tulajdonsága különben családi tradíció volt nála, mert hisz családjának egyik tagja az abonyi plébániát töltötte be, egyik tehetséges onokáját pedig szintén papi pályára szánta, aki azonban kispap korában elhunyt.

Ő maga közéleti szereplését az egyleti társasélet vezetésével kezdte meg, majd városi pénztárnok lett, később, hosszú évek során a főbírói állást töltötte be, közmegelegedésre, úgy hogy attól csak megánügyének nemtelen eszközökkel történt felpiszkalásával kellett megválnia.

Ezért azonban elégtételt nyert azzal a díszes emlékirattal, mely e város lakóinak minden rétegéből számos aláírással ellátva, bizalmat fejezett ki a multért és jövőért.

Egy ideig visszavonultan élt szeretett családjának, később azonban a közgyámi állást vállalta el s vitte a mult év végéig. A kath. olvasó együletnek egy negyed századon keresztül nagyra-becsült elnöke volt, egyidejűleg a kath. iskola algonodnoka, a kath. telkes gazdaság pénztárnoka, a kath. temetkezési egyület elnöke stb.

Vas egészségét, eleven, vidor kedélyét mindig megőrizte; fel-felé nem volt hunyázkodó, lefelé soha sem volt gögös, mint a képe volt azoknak az őszinte, nyílt érzésű, egészséges észjárású magyar parasztoknak, akik tudatával bírnak önbecsüknök, a mi megadja az öntudatot, hogy tekintélyüket nem szükséges mesterséges eszközökkel, hipokrizissal, s a mások tisztességének letaposásával fenntartani.

Ő volt az utolsó azok közül, akik e városban, a földmives osztályból vezető szerepre voltak hivatva. Ő utánna, jóval később, a politikai

tetszik menni, ugy-e?

— Oda mennék, de nem tudom, hogy várnak-e, így éjszaka idején!

— Várják, hogyne várnák, jó uram, hiszen engem küldtek az állomásra. Azér' nem jöhettem parádés hín óval, mer' a fiatal ur kórságba esett, aztán bevitték Miskolcra, a főorvoshoz.

Tetszett nekem a helyrevaló, báránybőr sattyakos atyafi az ő nyílt, magyaros tekintetével. Fejültem a kocsira, belebujtam hatalmas bundába. A legény megpeceztette ostorával a rudast és koczogtunk a falu felé.

Köröttem nagy hőmezőség terült. A hatalmas esendbe olykor belekárogott egy-egy megriadt varjúcsapat. Olyan volt ez a kép, mint mikor a bánatos özvegy gyászát idő előtt leveti és fehér ruhában egyedül áll.

Dideregtem, de azért a lelken jöleső melegség futott át. Hogyne, én istenem! Kijutottam a nagyváros keserves zürzavarából és a szüzi csöndesség közepette ábrándozhattam arról a gyönyörűséges időről, mikor még a falun én is — odahaza voltam.

Nem tudtam sokáig hallgatni. Gondoltam, megkérdezek egyet-mást az én fuvaros atyafimtól.

Igy beszélgettünk:

— Jókor jött maguknál a hó!

— Nem az első esés volt ez uram. Két hetel ezelőtt már egyszer betakarta a földet.

— Vajjon?

— Ugy a! Pedig nagy baj ez a korai hó. A jószág legelhetett volna még a réteken, így pedig beszorult az istállóba. A kevés takarmány még kevesebb leszen.

— Raj . . . baj, — mendottam, — hát aztán érzik már az inséget?

A legény csöndes nevetéssel felelt:

— Érzik, érzik ám — a szegények.

és más viszonyok hívtak ugyan elő, tartattak felszínen egy két alakot, de azok halvány árnyékaik voltak csupán ő néki, s úgy reájuk, mint szereplésükre nyomban ráborult a felírás nélküli szürke fátyol.

Az ő sirjáról ráül az emlékezet nemtője és sokáig mutatja siriratát: *B e c s ü l d m e g e m b e r t á r s a i d , h o g y t i s z t e s s é g b e n é l j e s h a l j .*

Mint teljes épségében megérett gyümölcs, hullott le az élet fájáról azzal a ritka természetes halállal, mely ment minden fájdalomtól és szenvedéstől s amely csak éptestű és éplekű embereknek adatik. Porai elvegyülnek ősei porával ebben a földben, melyet annyira szeretett. Emléke sokáig élni fog.

Nyugodjék csendesen.

T.

MI UJSAG?

— **Küldöttség alispánunkhoz.** Tudvalévő dolog, hogy Fazekas Agoston, varmegyei főjegyzője, hazaias magatartásáért városunk képviselőtestülete Abony díszpolgárává választotta. A díszpolgári oklevelet pénteken délelőtt 11 órakor adta át a küldöttség, melynek tagjai: Liphay György főbíró, Máthe József főjegyző és Sivo Jenő képviselői és varmegyei Lízoutsági tag voltak, szónoka pedig ft. Léva Mihály apát, orsz. képviselőnk.

— **Hivatalvizsgálat.** Dr. Madarász Adorján járásunk főszolgabírája folyó hó 19-én tartotta meg a községi adminisztráció tüzetes megvizsgálását, mely alkalommal általában megelégedésének adott kifejezést. Később történik az adóügykezelés, rendőri- és katonai osztályok megvizsgálása.

— **Tanfelügyelői változás.** Dr. Mosdossy Imre kir. tanfelügyelőnk, ki csak néhány hónappal ezelőtt lett kinevezve, a vallás és közoktatásügyi miniszter Budapest főváros tanfelügyelőjévé nevezte ki.

— **Köszönetnyilvánítás.** Végtelenül szeretett jó edesatyánk elhunyt alkalmából megnyilatkozott részvétet, barátaink, az elhunytak és nekünk is jóakaróink szíves megjelenésüket a végtisztességen hatástan köszönjük.

Abony, 1906. július 16.

Király Sándor.

Király Antal.

Migkináltam ezért egy szivarral. A legény fölvidult és örvendő mondta:

— Köszönöm alászan. De ritkán jut el hozzánk az ilyen bőrfajta füstölő szerszám.

— Ritkán? Aztán mit szívnak máskor?

— Mit? Hát ha egyebünk nincs, jó nekünk a szűz dohány is . . .

— Ejnye, ebadta szegénye, — nevettem a válasza, — ezért a kényszerűségért igazán nem sajnálom magukat.

Itt egy darabig hallgattam. Örültem, hogy ilyen fajmagyar, helyre legényt küldöttek elem, legalább könyvebben tellett az időm a farkas ordító hidegben.

Hala Istennek — elmélkedtem — a magyar ősz józan becseletes fajával, akármert járunk is, találkozzunk.

Aztán újra szóbareszkedtem a kocissal.

— Mondja csak barátom, maga mindig fuvarra jár?

— Járom, ha a gazdaság körül nem akad más dolgom. Az apám öreg ember, kiméletre szorui már.

Íme: gondoltam magamban, a magyar ember szívének gyöngéd szülői szeretete.

Szerettem volna, ha mellettem ül egy pár, kozmopolitást rikkoló titán, hogy elhallgattatásukra megmutathattam volna nekik az én fuvaros legényemet.

Mikor már közeledtünk a szállásomhoz, végleg ismeretségbe akartam jutni a derék magyarral.

— No öcsém, mindjárt helyen leszünk, mondja hát, hogy hívják?

A legény egyet rántott a subáján, rásuhintott a lovára és zamatos magyar kiejtéssel mondotta:

— Vájsz Jakab . . .

Hirtelen egy sereg kopott veréb röppent át a kocsu uton és mintha mindenik azt csiripelte volna a fülemben:

— Vájsz Jakab . . . Vájsz Jakab . . .

Belehúzódkodtam a buzdámba és azontul nem kérdeztem semmit . . .

— **Panasz.** A III. oszt. keretet adó tárgyalása alkalmával keservesen tapasztalták és panaszkodják az érdekelt kereskedők és iparosok, hogy a kivető bizottságban városunk képviselve nem volt, vagyis a bizottság szavazattal bíró abonyi taggal nem bírt s hogy adózási viszonyaink teljesen idegenek által bíráltattak és állapítottak meg. Hat biz ennek nem szabad lett volna megtörténni s közügyeink főbb intézőinek eleve gondoskodni kellett volna arról, hogy a bizottságba abonyi tag is foglaljon helyet, aki ismeri a viszonyokat és képes is megvédeni a jogos érdekeket.

— **A méhészet atyamestere.** Boczonádi Szabó Imre, az operaház művésze, a méhészet lánglelkű apostola, úttörő mestere, az idén ismét ellátogatott hozzánk, illetve Király Ferenc vendégszerető családi körébe. Ez alkalommal is — a figyelmes háziur szíveségéből — több méhészt jött össze ott, meghallgatni Boczonádi előadását rendszerének ismertetéséről, melyivel, valamint Király Ferencné urnő nagyméhesében már berendezett Boczonádi-rendszerű kaptárokkal és családokkal teljesen meggyőzött bennünket rendszerének nélkülözhetlenségéről, ha könnyen és sikeresen kívánunk méheszködni. A tanulságos előadástól még lesz alkalmunk referálni, addig is csodálkozásunkat fejezzük ki, hogy a hivatalos koponya be nem veszi ezt a rendszert és a régi nehezkés módon nyomorgatja a méhet is, a méhészt is.

— **Tanulmányi-kirándulás.** A szolnoki rajztaanfolyam hallgatók Eötvös tanfelügyelő és Fellegi Aladár rajztanár vezetése alatt e hó 12-én átmentek Ujszaszra, Kubinyi Béla orpington telepének meglátogatására. Megérkezésükkor a tanfelügyelő lelkes szavakkal üdvözölte Kubinyit, mint gazdaságunk egyik igen fontos ágának nagybíró művelőjét, s a társaság tagjait bemutatván neki, Kubinyi buzdító beszédet intézett hozzánk az orpington s általában a nemes baromfi-tenyésztés előnyeiről és sikereiről, azután bevezette telepére az 54 tanítóból álló csapatot és bő magyarázattal mutatta be a pompás állományt, a tenyésztési és nevelési módozatokat és eszközöket. Azután Fellegi rajztanár a tájképfestésre vonatkozó bevezető előadást tartott a hallgatóságnak, miközben pár percz alatt a telepről egy gyönyörű részletet rajzolt meg, emlékül Kubinyiné urnő számára. — Itt említjük meg, hogy Kubinyi Béla, gazdag ismeretei kibővítése, ugyszólván teljessé tettele ezéjából hosszabb külföldi utra indult el, melyen az orpington tenyésztés terén megfigyeli és tanulmányozza a különböző országokban fennálló rendszereket. A napokban Breslauból kaptunk tőle levelet. Bejárja Német-, Olasz-, Francia- és Angol-országot, ez utóbbit mint az orpington baromfi őshazáját.

— **Megrendítő szerencsétlenség** történt jul. 13-án, pénteken, a nyílasi tanyákon, Juhász József dinnye-földjén. A dinnyés egyik végében összetákoltt csöszkunyhóban aludta ártatlan álmát három szegény kis gyermek: az 5 hónapos Nagy Minály, a 11 hónapos János Mária és az 5 éves Juhász József. Nagyné bejött a városba, a piacra, kicsiny gyermekét Juhászék gondozására bízva, Juhászné pedig a dinnye-föld távolabbi részén dolgozott. A mint Nagyné hazafelé ment és már a kunyhó közelébe ért, megrémülve vette észre, hogy a kunyhó lángban áll. Sikoltozására figyelmeztetett Juhászné is, de hasztalan volt a két szerencsétlen asszonynak minden kétségbeesett erőlködése, a kunyhót megközelíteni sem lehetett már az emésztő hőség miatt. Mire segély érkezett volna, a gerendák bedőltek s a három szegény gyermek a legborzalmasabb tűzhalálnak esett áldozatul. Hogy a kunyhó hogyan gyult fel, még ez idő szerinti teljes homályban van.

— **Nagykörösi küldöttség Kossuthnál.** Póka Károly polgármester és Bicó Bálint főjegyző Budapesten jártak Kossuth Ferenc kereskedelmi miniszternél, hogy a nagykörösi állomás kibővítését, a városi tisztviselők részére a kedvezményes vasuti jegy megadását és Nagykörösnek a IV-ik zónába való helyezését kérjék. A miniszter a kibővítést kilátásba helyezte, de a két utóbbi kérését teljesíthetőnek nem találta. A IV. zónát a Nagykörös és Czegléd szomszédvárosok között végig húzódó ugynevezett „büdös csatorna” fogja képezni s így Nagykörös csak az V-ik zónában marad.

— **Öngyilkos cselédleány.** Kádár Kálmán szolnoki ezukrász több oknál fogva 15 éves cselédjét — menesztette. A leány hazament. De a jószívű anyja oly szívesen látta, hogy a leány kénytelen volt viaggá menni, ugyanis azt mondta neki, hogy menjen ahová tetszik. A leány

tehát a Tisza hajkait választotta, mint a cselédség utóbbi időbeli — ugylátszik divatos sirhelyét.

— **Pálinkaadó emelése.** A jövedék fokozása maga után fogja vonni a fogyasztásra szánt szesz adójának emelését. — Ezt ugy hazánkra, mint Ausztriára nézve a kiegyezési tárgyalások során fogják elintézni. Beavatott körök véleménye szerint ezt az adót 20 koronáig fogják fölemelni. Az idén az adóemelés kizártnak tekinthető, azonban valószínűnek látszik, hogy 1907. szeptember 1-én már életbe fog lépni a fölemelt adó mindkét országban.

— **Bűnös szerelem.** G. Göblyös Mária bessenyszögi születésű cseléd, aki Schwartz Albert szolnoki mészárosnál szolgált, bűnös szerelmének gyümölcsét, kisleányát megfojtván, a closettban eltüntette. Ez az orvosi bonczolás adatai szerint ezelőtt körülbelül 2-3 héttel történt.

Szerkesztői üzenetek.

Verecezi Kevés cselekvény hosszú lére eresztve; a kivételesen vissza adandó kéziratot a megfelelő rövidítéseket — annak jeléül, hogy átolvastuk — megtettük, de a kibonyolításra is megadtuk az impulzust, mert a vége lélektani szempontból abszurdum.

Kovács, Szeged, köszönet

Béla, Breslau Dettó és üdvözet az idegenbe!

Eladás.

Löwenstein Simon lakásán minden nemű butorzat — teljesen jó karban levők, — elköltözés folytán — a mai naptól kezdve, jövő hó 10-ig szabadkézből, jutányosan eladók.

Cséplőgép eladás.

Egy garnitura Clayton és Schuttleworth-féle 8 lóerejű cséplőgép teljesen kijavítva, szalma tüzelővel, herefejtővel, szerszamos karárával és az idén hozatott új meghosszabbított förekrostával ellátva olcsón eladó.

Tudakozódhatni a kiadóhivatalban.

Kiadó lakás.

Egy külön álló ház, melyben 2 szoba (két ablakos), előszoba, konyha, kamra van 200 korona évi beréért kiadó.

Czím a kiadóhivatalban.

Tégla eladás.

Van szerencsém értesíteni a n. é. községet, hogy az Első Czeglédi Tégla és Cserép Részvénytársaság képviseletét elfogadtam és lakásomon, Körösi-út (a sertéspiacz mellett) 335. szám alatt

Tégla és cserép

eladást rendeztem be.

Venni szándékozók lakásomon megtekinthetik, hol kisebb és nagyobb mennyiségű első- és másodosztályú tégla és cserép kapható.

Tisztelettel:

Feké Mihály.

Hirdetés.

Alólírottnál 50 hektoliter ó-bor 16 frtval hektoliterenként is eladó.

Szilva pálinka 3 hektoliter, literenként 1 frt. — Törköly pálinka 8 hektoliter, literenként 80 krajczár.

Gázdasági felszerelések: ökörszekerek, koscsik, Sack-ekék, fogasok, vetőgép, gőz koricza morzsoló eladók

Lavatka Bélánál.

